

sin Afsked, maatte jeg bede en af Ministeriet for offentlige Arbejders dygtigste Kræfter om at overtage Pladsen, idet jeg ikke saa mig i Stand til at skaffe en, der paa langt nær kunde maale sig med den Dygtighed, han sad inde med. Saadanne Forhold opstaa let ved den Slags Lejligheder, og jeg advarer derfor imod at gøre disse Kommissarier alt for lavt lønnede. Det, der var forlangt, var samme Løn, som Direktørerne for Statsbanerne have, og det er i Sandhed tvivlsomt, om man selv med den Løn kan skaffe Kræfter, som kunne ækvivalere de nuværende, naar de en Gang forsvinde. Der er blevet anket over, at man tager ældre Folk dertil. Det bliver man nødt til, eftersom yngre Folk aldeles ikke kunne gøre det. En Mand fødes ikke med saadanne Kundskaber og saadan Viden som den, der her udfordres. Naar jeg særlig har følt Lyst til at sige et Par Ord om Embedsbesættelserne, har jeg en vis Grund dertil, da det er mig, som har anmodet Hans Majestæt Kongen om at besætte den sidste ledige Plads. Pladsen blev besat med en vel ældre, men fuldstændig aandskraftig og legemskraftig Mand, hvad enhver kan forvise sig om, der kommer i Berøring med ham. Vedkommende var inde i de Sager trods nogen og har ogsaa siden vist, at han var dygtig til den Gerning, han kom til at røgte. Jeg tror ingeniunde, den forlangte Løn er for høj, jeg ønsker den snarere forhøjet. Jeg ved vel, at der er forskellige Ønsker oppe om en helt anden Ordning af hele Forholdet end den her foreslaaede, og de ville jo ogsaa kunne komme frem, naar Sagen bliver nøjere undersøgt i et Udvalg. Jeg tror dog ikke, man let kommer til noget bedre end det, man har i Øjeblikket, men jeg skal for ikke at forlænge min Tale nu anbefale Forslaget til Fremme og skal senere foreslaa Udvalg nedsat.

Madsen-Mygdal: Ved Lov af 26. Marts 1898 blev der nedsat en Kommission til at fremkomme med Forslag angaaende de da bestaaende Love om Statsbanedriftens Ordning i det hele taget, baade Organisations-, Lønnings- og Takstforholdene. Men ærede Medlemmer ville maaske erindre fra Forhandlingerne den Gang, at den egentlige Grund til Kommissionens Nedsættelse var den, at man ønskede at tage under Overvejelse alt, hvad der kunde bidrage til at tilvejebringe et bedre Resultat af Statsbanedriften. Dette sidste Moment havde til Følge, at Kommissionen

under sine Overvejelser inddrog forskellige Spørgsmaal, som ikke direkte stode i Forbindelse med Organisationen eller de da bestaaende Love, som skulde forandres, og vi havde adskillige Spørgsmaal under Overvejelse, som vi heller ikke vare kompetente til ligefrem at stille Forslag om. Jeg haaber, at den højtærede Formand vil tillade mig kort her at nævne 3 saadanne Spørgsmaal, vi havde under Overvejelse, fordi de alle 3 ligge mig paa Sinde. Det ene er det, vi beskæftige os med i Dag, af de to andre, der havde Flertal i Kommissionen, var det ene det om Jernbaneraad, som var stærkt fremme i Kommissionen. Man har Jernbaneraad i saa godt som alle andre europæiske Stater, i adskillige endogsaa dobbelte Jernbaneraad. I Preussen har man saaledes et stort Jernbaneraad for det hele Land og ved Siden deraf forskellige mindre Distriktsraad for Distrikter omtrent af Størrelse som Danmark. I Norge gaar man endogsaa videre, der har man foruden Jernbaneraad to Stortingsmænd med Sæde og Stemme i Generaldirektoratet. Hensigten med Oprettelse af Jernbaneraad er ikke at skabe en Autoritet mellem Lovgivningsmagten og Jernbanestyrelsen, ikke heller at tilvejebringe en Slags Over-Rigsdag, men Hensigten er, som det er klart udtrykt i Kommissionsbetænkningen fra den Tid, at der derigenem skulde tilflyde Rigsdagen et mere indgaaende Kendskab til Jernbaneadministrationen i det hele samtidig med en mere virksom Kontrol med Ledelsen af hele Statsbanedriften. At dette kunde have sin store Betydning baade for Lovgivningsmagten og for Jernbanestyrelsen, var det store Flertal i Kommissionen enig om. Der fremkom Forslag fra et Flertal i Kommissionen om Oprettelse af et saadant Jernbaneraad, bestaaende af 7 Medlemmer af hvert Ting plus Generaldirektoratet, der bestaar af 5 Medlemmer, altsaa et Jernbaneraad paa 19 Medlemmer. Jeg henviser i saa Henseende til den daværende Kommissions Betænkning Side 34—35 og Side 47—48. Denne Tanke blev imidlertid ikke tagen med under vore Overvejelser, da vi vedtog Lovene af 15. Maj 1903 om Statsbanedriftens Ordning og om Taksterne. Men jeg genkalder denne Tanke nu i Erindringen og henstiller til Regeringen at tage det Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse og muligvis fremkomme med et Forslag i den Retning i en kommende Samling.

Det andet Spørgsmaal, jeg vil berøre, angaar Ønskeligheden af en ny Ekspro-